

FOR ONE DEMOCRATIC STATE
IN THE WHOLE OF PALESTINE (ISRAEL)

FOR FULL EQUALITY OF NATIVE AND
ADOPTIVE PALESTINIANS

FOR ONE MAN, ONE VOTE

HOME

SEARCH

Israel Shamir's "Bloodcurdling Libel" in Hungarian

Vérfagyasztó vád

A nyári hőség nagy próbatétel az emberiség léghűtő berendezéssel nem rendelkező részére. Amikor a hőmérők felszöknek a felső negyvenesbe (vagy a három számjegyű tartományba a Fahrenheit hívek esetében) az emberiség lelassul és vizes, vagy árnyékos helyeken keresi a megváltást. Gyermekes családok elmennek a tengerpartra, előkelő párok pedig a hegyeket járják. Azonban a kellemetlen izzadás és kényelmetlenség elleni legkifinomultabb védekezést a felfedező hajlamú japánok találták ki. A legforróbb nyári éjszakákon összejönnek, és vérfagyasztó rémtörténeteket mesélnek, amelyek megfagyasztják a gerincüket, és selymes, sima bőruket lúdbőrössé teszik. Júliusban a tokyoi mozik a rémfilmeket kedvelik, kezdve a kísértetek tömegét mozgósító Kwaidan-tól a New Yorkon bosszút álló Godzilláig. Az efféle filmek után a japánok könnyedén megmérkőznek a fullasztó hőséggel.

Ezen a nyáron David Aranovich követte a japán példát a „The Observer” c. brit hetilapban. Annak érdekében, hogy megfagyassza a vért az angol olvasóiban, a „vérvádat” vette elő, ezt a visszatérő történetet arról, hogy zsidók keresztény gyermekeket rabolnak el, megölik őket és „a vérüket felhasználják a titkos szertartásaikban. Efféle mesék özönével rendelkezünk a 12., 13. századi Angliában, és rengeteg zsidó vesztette emiatt az életét” – írta. „Mit keres a vérvád az olvasott, tekintélyes egyiptomi lapban, az Al-Ahramban, a szíriai védelmi miniszter könyvében, és különböző palesztinai mecsetekből a rádión közvetített prédikációkban?” – kérdezi Aaranovich. Elmagyarázza, hogy a „szóban forgó vád az 1840-es damaszkuszi eset, amelyben néhány zsidó (köztük David Harrari) „bevallotta” – a kínzások hatására – az ottomán hatóságoknak, hogy elraboltak egy papot és kifolyatták a véré.”

A damaszkuszi pap nem igazán volt már gyerek, de ez nem fékezte meg Aaranovichot. Ő semmit sem tud az esetről, de ez sem állítja őt le. Ő egyszerűen TUDJA, hogy egy **zsidónak ártatlannak kell lennie**. Aaranovich nincs egyedül. A svédországi Jackie Yakubovski és társainak a tömege, New Yorktól Moszkváig emlékezteti az olvasóikat a damaszkuszi bűnökre. Ha az ember elindítja az Internet keresőt, bőségesen találkozik ezzel a kifejezéssel, valahányszor egy zsidó írástudót boldogtalanná tesz egy zsidó elleni vád, legyen az Marc Rich, aki milliókkal lépett meg az adóhatóság elől, vagy Soros György, aki tönkretette Malaysiát, vagy Ariel Sharon, akit tömeggyilkossággal vádolnak egy belga bíróság előtt, vagy Muhammad ad-Durra, akit TV nézők milliói előtt lőttek le, mindez mindig egy „vérvád” eset. Ennek már nem kell gyermekekhez és vérhez tapadnia. Bármilyen, ami a zsidóknak nem tesz, az „antiszemitizmus”. Valahányszor egy igazán kellemetlen vád kerül napfényre, akkor a legjobb védekezés, hogy az egek felé forgatjuk a szemeinket és kijelentjük, hogy ez „vérvád”. Így, amikor Izraelt mindenki elítélte a jenini tömegmészárlás miatt, és Shimon Peres semmit sem tudott mondani, hogy igazolja, vagy elködösítse, akkor egyszerűen „vérvádnak” nevezte a vádat.

A „Vérvád” a zsidók csatakiáltása, mint a franciáknak a „Montjoie St Denis”, vagy az angol lovagoknak a „St. George for merry England”. Bármikor veszik elő, a zsidók a tettek mezejére lépnek, a nemzsidókat pedig elrettenti és elhallgattatja a vád.

Amikor a megölt palesztin gyermekek száma már százakra rúgott és kezdte magára vonni a nemzetközi szervezetek figyelmét, akkor hirtelen előkotorták a vérvád szellemét, mint a gyilkosok utolsó mentségét. Az segített, noha az izraeli titkos szolgálatnak, a Shabaknak a vezetőjét fő műsoridőben kérdezték meg egy TV beszélgetésben, hogy miért ölnek meg az izraeli katonák minden ok nélkül annyi gyermeket.

A megrémítő kifejezés engedetlen zsidók ellen is használható. Edward Herman, a „Manufacturing Consent” (Konszenzus Gyártás) szerzője arról írt, hogy „az USA-ban lévő nagyhatalmú Izrael párti érdekcsoport úgy mozdítja elő az izraeli érdekeket, hogy erőszakosan követeli az amerikai segítséget és védelmet Izrael számára, sőt, jelenleg az Irak elleni háború mellett gyakorol nyomást, ami megint csak izraeli érdekeket fog szolgálni. Ugyanaz érdekcsoport nem csak segítette a média viták mederben tartását, és a kongresszust „Izrael által megszállt területté” alakította át, hanem arról is gondoskodott, hogy számos „kettős kötődésű” tisztviselő stratégiai döntéshozói állásokat foglaljon el a Bush kormányzatban ...”, - nos, akkor egy amerikai zsidó filmgyáros, David Rubinson, írt nekem, és Herman szavait „kifejezett vérvádnak” nevezte. Amikor én utaltam a megölt palesztin gyermekekre, azt a Jerusalem Post, ez a Conrad Black által kiadott szélsőjobboldali napilap, „vérvádnak” nevezte.

Az elriasztó címkének az értékét (az „antiszemitizmussal” és a „Cion Bölcsseivel” együtt) a gyakori és célzatos használat valamelyest leszállította már, de még mindig hatékony. Ön sosem tudott arra gondolni, hogy talán lehet valami igazság a „vérvádban”, azaz gyermekek szertartásos megölésében? Vagy mégis?

Legutóbb a vérvádat az Observer szellőztette meg, az a hetilap, amely közölte Aaranovichot. Íme, itt az újságcikk:

Martin Bright és Paul Harris

A „torzó fiút” feláldozták

A fiút, akinek megcsönkített torzóját a Temzében sodródva találták meg, rabszolgaként hozták Britanniába és feláldozták egy afrikai „vallásos” szertartás során a célból, hogy jó szerencsét hozzon a gyilkosainak.

A fiún – akit tavaly szeptemberben találtak meg levágott fejjel és végtaggal, narancsszínű nadrágban – elvégzett genetikai vizsgálatok nyugat-afrikai származásra utaltak. A gyomor tartalom további vizsgálata és a csontok vegyelemzése azt mutatja, hogy a négy és hét év közötti gyermek, akit a rendőrség Ádámnak nevezett el, nem nevelkedhetett Londonban. A nyomozók most azon a feltevésen dolgoznak, hogy a gyereket rabszolgaként vették meg Nyugat-Afrikában, és kifejezetten azért csempészték be Britanniába, hogy megöljék.

Az afrikai vallásoknak a rendőrség által megkérdezett szakértői azt gondolják, hogy Ádámot Nigéria második legnagyobb nemzetisége, a yoruba nép 400 „Orisha”-jának, ős-istenének áldozták föl. Oshun, a Yoruba folyó egyik istennője van kapcsolatban a narancs színnel, amilyen Ádám nadrágja volt, amelyet a megölése után 24 órával húztak rá a szertartás groteszk kiegészítéseként.

A ruhájának az elemzése alapján a rendőrség azt hiszi, hogy Ádám Németországból érkezett Londonba. Az ő sorsa megrendítette Britannia nyugat-afrikai közösségét. Az Afrikai Karibi Fejlesztési Társaság elnökhelyettese, Temi Olusanya mondta: „Ezt a bűnt nem tűrhetik az afrikai vallások. A gyilkosság gyilkosság.”

Mostanra Önök már visszanyerték a lélegzetüket. Ellazultak. Igen, a feketék azok, akik szertartásos gyilkosságokat követnek el, nem a zsidók. Kit érdekel? Raymond Chandler „Viszontlátásra Kedvesem” c. könyvében egy tudósító betoppan egy tetthelyre, amely szó szerint úszik a vérben és megtudja a rendőrtől, hogy a feldarabolást harlemiek követték el, felkiált: „ó, az ördögbe, pofára esés”, és tovahajt. Valamilyen okból a szertartásos gyilkosság feketék elleni vádját nem nevezik „Vérvádnak”, ugyanúgy, ahogy a feketék és örmények elleni népiertást sem „Holokausztnak”.

„Ha a pelesztinok feketék volnának, Izrael az USA által vezetett gazdasági büntetéseknek alávetett pária állam volna” – írta a The Observer egy szerkesztőségi cikkben a második Intifáda

kitörése után.

Hát nem! Ha a palesztinok feketék volnának (csak néhányan azok), a rabszolgaságot újra bevezetnék az Egyesült Államokban, és a nagy zsidó bölcs, Maimonides igéjét: „A feketék alacsonyabb rendűek”², aranyba vésnék az USA dolláron. Tény, hogy az afroamerikai „Izrael”, azaz Libéria, a 160 éves fennállása alatt kevesebb amerikai segítséget kapott, mint a zsidó „Libéria”, azaz Izrael, egy hónapban.

Miért van az, hogy a feketék megvádolását szertartásos gyilkossággal olyan könnyedén fogadják, miközben a zsidók megvádolása lelkiismereti háborgást vált ki? Tudunk-e a zsidók elleni váddal ugyanolyan céltudatos, befolyásmentes és üzletszerű módon foglalkozni, mint a The Observer és a Scotland Yard foglalkozik a feketék elleni hasonló váddal? **Mert ha nem, akkor a mi önmagunkról kinyilatkoztatott rasszizmus ellenességünk fabatkát sem ér.**

A zsidók szívesen címkéznek a vérváddal. A zsidó írástudók szokása, hogy a palesztin anyákat azzal vádolják, hogy rituálisan feláldozzák a gyerekeiket azáltal, hogy kiteszik őket az izraeli katonák igazolható dühének. Egy cikkben, amelynek címe „Gyerek áldozat, palesztin stílus”, egy bizonyos Reuven Koret jegyzi meg (Capitalism Magazine, November 13, 2002), hogy „a palesztinok politikájuk részeként, mintegy szent szertartásként, elkezdték feláldozni a saját fiaikat és lányukat”.³ A „Jerusalem Post” írt olyan palesztin „szülőkről és vezetőkről, akik büszkén küldik a gyerekeiket Izrael elleni támadásokban meghalni, és felhasználják őket izraeli gyerekek megtámadására is”.⁴ Az egyedülállóan rosszindulatú Cynthia Ozick a következőt írta: „A legeredetibben barbár palesztin társadalmi felfedezés, amely túllép minden más elképzelhető újdonságon az, hogy gyerekeket toboroznak a célból, hogy az elérhető, legforgalmasabb helyeken annyi zsidót öljenek meg, amennyit csak lehet.” Valamiféle okok miatt gyakorlatilag egyetlen zsidó olvasó⁵ sem írt semmi olyat ezekkel az írásokkal kapcsolatban, mint ahogy David Rubinson tiltakozott mind Herman, mind az én tanulmányom ellen, és nem tiltakozott sem a „vérvád”, sem egy egész közösség nagybani megvádolása ellen, amit gyalázatosan használnak a gyűlölet terjesztésére és a faji gyűlölködés felszítására egészen a gyilkosságig és tömegmészárlásig. Úgy látszik, hogy teljesen rendjén való egész közösségeket megvádolni, mindaddig, míg az nem zsidó közösség. A „vérvád” is rendben van, ha a zsidók nem vádlottak, hanem vádlók.

Azonban a zsidó (nem palesztin) rituális gyermekgyilkosságokkal kapcsolatban az volt a közmeggyőződés, hogy az széles körben elterjedt és állandósult volt. A régi Zsidó Enciklopédia (Jewish Encyclopaedia, III. kötet 266.) a következő eseteket sorolja föl, kezdve William of Norwich-csal: 5 másik eset a 12. sz.-ban, 15 a 13.-ban, 10 a 14.-ben, 16 a 15.-ben, 13 a 16.-ban, 8 a 17.-ben, 15 a 18.-ban és 39 a 19.-ben, pont 1900-ig (összesen 113). Volt még néhány más eset a 20. században.⁶ Mi a magyarázata ennek a hitnek? Egy világméretű, századokon átívelő összeesküvésről volna szó, csak azért, hogy ártatlan zsidókat égbekiáltó bűnbe keverjem, vagy volt bűntény a vádak mögött?

II.

Ezt a kérdést a jeruzsálemi Héber Egyetem félelmet nem ismerő professzora, Israel Yuval vállalta föl héberül elérhető, gondolatébresztő munkájában. Úgy volt, hogy az angol fordítása néhány évvel ezelőtt megjelenik a California University Press-nél, de különböző okok miatt ez még nem történt meg. Bizonyára csak véletlen egybeesés, hogy néhány amerikai zsidó tudós tiltakozott a könyv kiadása ellen, és felszólított arra, hogy „törüljék a köztudatból”.

Yuval tényleges és cáfolhatatlan gyermekgyilkosságokat fedezett fel, túl a „vérvádon”. Az első keresztes hadjárat alatt a türelmetlen nép megpróbálta erőszakkal megkeresztelni a zsidókat Rein Valley-ben, hogy megmentse a lelküket a gyűlölet sátán vallásától, ahogy azt ők látták. Az ő megkereszteléssel szembeni ellenállásukat a Sátánhoz való konok ragaszkodásnak tekintették: a jelenkor előtti emberek számára a mi vallási közömbösségünk elfogadhatatlan volt. Ők közvetlen kapcsolatot láttak a hit és a viselkedés között, és szükségét érezték a közös imádkozásnak és az egyesítő szentáldozásnak. Egy zsidó, aki állandó jelleggel egy keresztény országban lakott, nagyon bonyolult helyzetet teremtett: ő mentes volt a felebaráti szeretet kötelességétől és emiatt módja volt rá (és gyakran meg is tette), hogy antiszociálisan viselkedjék, például uzsorával és

boszorkánysággal foglalkozott. A keresztényeket nagyon aggasztotta a keresztények átkozásának jól ismert zsidó szokása. A zsidók naponta kérték az Istent, hogy ölje meg, tegye tönkre, alázza meg, irtsa ki, becstelenítse meg, húzza karóba a keresztényeket, küldjön rájuk éhínséget, hogy hirdesse meg az Isteni Bosszúállást, hogy az Isten palástját a keresztények vére borítsa. Israel Yuval könyve szép válogatást kínál az olvasónak a vérfagyasztó átkokból.

A keresztiesek nem voltak rasszisták. Nem gondolták, hogy a zsidók javíthatatlanul gonoszak. Ők is félték az átkoktól, legalább úgy, mint a zsidók. (A mai Izraelben az átkozódás börtönnel sújtható büntetés.) A valóságban az akkori zsidók és keresztények számára az átkok nem csak ostoba sértések voltak, hanem hatékony varázsfegyverek. Ők a zsidóknak kiutasítást vagy a megtérést ajánlottak, az általunk a totalitárius szekták híveire kiszabott, korszerű pszichológiai kezelésnek ezt az ódivatú megfelelőjét. Ebben az időben keresztelték meg erőszakkal a skandinávokat és a szlávokat, és emiatt teljesen ésszerű volt, hogy a keresztény országokban élő zsidókat is megkereszteljék. Azonban a zsidók nem fogadták könnyedén a kíséreltet, hogy bevezessék őket az új Izraelbe. Valahányszor a megkeresztelés „veszélye” közvetlenné vált, sokan közülük megölték a gyerekeiket és öngyilkosok lettek. Ez tagadhatatlan: a korszak keresztény és zsidó krónikái hosszasan leírják az eseteket, a zsidók dicsőítve ezt a Waco-jellegű viselkedést, a keresztények pedig kárhóztatva. Azért ölték meg a gyerekeiket, hogy megmentsék őket Krisztustól? Nos, nem egészen. Ez is rossz lett volna, de a valóság még rosszabb volt. A gyilkosságot rituális mérsárlás formájában hajtották végre, amelyet az áldozat vérének a fölálldozása követett, mivel az askenázi zsidók hittek abban, hogy a kiontott zsidó vérnek olyan varázssereje van, hogy elő tudja idézni az Isteni Bosszúállást a keresztények fejére.

Mások az áldozat vérét jóvátételként használták. Mainzban Yitzhak b. David, a közösség vezetője a zsinagógába vitte a kis gyermekeit, levágta őket, a vérüket a boltozatra öntötte és azt mondta: „Az ártatlan báránynak ez a vére legyen bűneimért az engesztelés.” Ez két nappal a keresztényekkel való összeütközés után történt, amikor már elmúlt a veszély.

A gyermekeiket lemészároló zsidók képe nagyon nagy hatással volt Európa keresztény népeire. Ezt a viselkedést nem lehetett összeegyeztetni a keresztény vértanúsággal. A keresztény vértanúk hagyták, hogy mások öljék meg őket a hitükért, sosem követtek el öngyilkosságot, és biztosan nem ölték meg sem a saját, sem mások gyerekét ilyen szándékkal. Ez megerősítette a zsidó kegyetlenség és könyörtelenség képét. Az évek multával a gyermekgyilkosságok tényleges körülményei feledésbe merültek, de a gyermekeket lemészároló zsidók képe belevésődött az európai mátrixba. (Yuval él Robert Graves tételével, aki az egyház sok hagyományát régi képek téves olvasatával magyarázza.) Ez volt tehát a forrása annak a hiedelemnek, hogy a zsidók keresztény gyermekeket gyilkolnak, holott a valóságban a zsidók a saját gyermekeiket ölték, írja Yuval professzor. Valóban, a Vértád nem sokkal a németországi gyermekgyilkolás után megjelent. **Yuval elszörnyedve beszél ezekről a vádakról, tökéletesen félreértve a lényegét: egy gyermek szertartásos megölése az egy gyermek szertartásos megölése.** Ha néhány zsidó elkövette ezt a förtelmes bűnt Mainzban és Wormsban, más zsidók pedig még 1950-es izraeli történelem könyvekben is példamutatóként magasztalják ezt a bűntényt, akkor van-e helye a felháborodásnak és szörnyülködésnek a hasonló vádak miatt Norwichban, Bloisban, esetleg Damaszkuszban vagy Kijevben? Ha Yuval azt gondolja, hogy egy zsidó csak zsidó vért használhat az áldozatbemutatáshoz, hogy felkeltse *af Adonaj*-t (Jahve haragját), akkor egyes esetekben az elrabolt gyermeket körülmetélték, azaz „zsidó gyerekké tették”, mielőtt megölték.

Engesztelésül egy bárány vére is megteszi.

A számtalan középkori történet zsidókról, akik megölték a gyerekeiket, mert betértek egy templomba, vagy a kikeresztelkedést fontolgatták, nem okoz meglepetést. Szülők és rokonok teljes gyászt viseltek az áttértek miatt. A jólelkű Teveye, a tejesember, Sholem Aleichem daarabjának, a „Hegedűs a Háztetőn”-nek ideális hőse, a 20. században is meggyászolja megkeresztelt lányát. Élő ember esetében a gyászszertartás hagyományos varázsmódszer az illető megölésére. Akik igazán hittek a mágia erejében valószínűleg meg is haltak tőle, ahogy arról Frazer beszél az ő hatalmas tangyűjteményében. Ha valaki megkísérel valakit varázseszközökkel megölni, vajon miért tartaná vissza magát világiasabb gyilkolástól? Több mint nyolcszáz év alatt száznál több esetben ítétek el zsidókat rituális gyilkosság és véráldozat miatt, amikor a zsidókat

bűnösnek találták. Mi azt gondoljuk, hogy ez egy ésszerű szám, ha vallási mániásokra gondolunk. Valószínű, hogy minden hasonló nagyságú vallási csoport kitermel hasonló számú deviánst, mint pl. Gilles de Rais (Franciaország marsallja a 15. században), vagy „Comore, az átkozott” (egy 6. századi breton főember). Különös volna, ha valamennyi eset rágalom volna. A vér varázsserejének a hite bele volt ágyazódva a zsidó gondolkodásba. Vért használtak engesztelő áldozatul. Valóban, az bárányvér volt, de a mainzi esetben gyermekvér volt, amit helyette használtak. A keresztény világban voltak, akik fekete mágiát űztek, és emberáldozatot végeztek egy elfajzott „keresztény” szertartás keretében. Ők embervérrel helyettesítették az áldozati bort, azaz Krisztus véré, ami a húsvéti bárány vére. Ésszerű akkor arra gondolni, hogy a zsidók sohasem termeltek ki varázslókat és boszorkányokat, akik embervért használtak a bűnök eltörlésére, hogy siettesék a megváltást?

III.

Másrészt lehetséges, hogy a Kivonulás matzo-jának és a Purim homentash-ának a kapcsolata a véráldozattal csak egy elterjedt vélekedés. A véráldozat misztikus gondolatát félreérthették az egyszerű emberek. Yuval különféle hagyományok és félreértésük kombinációjával magyarázza. A zsidók teljes szívéből gyűlölték a kereszténységet és rengeteg varázsszertartásuk volt a húsvét, a Purim és a kivonulás idején, amelyek a kereszténység és Krisztus ellen irányultak. Keresztre erősített bábuakat készítettek és elégették, vagy különféle módon bemocskolták őket. Megszentségtelenítették az ostyát és gúnyolták a szentáldozást. A „kovász megsemmisítése” a Kivonulás reggelén a goyok megsemmisítését jelképezte és mágikusan ahhoz is vezetett, írja Yuval. Esetenként papokat és apácákat öltek meg. A kivonulás imái telve voltak keresztényellenes utalásokkal, amelyek közül néhány a mai napot is megérte, mint a *Shepoch Hamatha*, egy ima, amely az Isten bosszuló haragját kéri a goyokra és az *Aleinu Leshabeyah*, egy ima, amely Krisztusról és anyjáról a legszentségtörőbb szavakkal beszél. A keresztények szellemileg áthidalták ezt a jelenséget, írja Yuval. Ha a zsidók gyűlölik Krisztust és a keresztényeket, megszenségtelenítik az ostyát és látták, hogy rituálisan megölik a saját gyermekeiket, akkor valószínű, hogy mások gyermekeit is megölik Húsvétkor, vagy a Kivonuláskor - gondolták Yuval szerint a keresztények. Véleménye szerint, noha az alapvető tények igazak voltak, a következtetés rossz volt. A zsidók nem használtak vért a matzo-hoz - írja.

Azonban az, hogy a zsidók vért használtak a matzo-hoz, jobban is megmagyarázható, mint a kereszténység elleni általános gyűlölettel. A zsidó kivonulási szertartásban egy kis darab kovásztalan kenyér, amelyet *afikoman*-nak hívtak, jelképezte a húsvéti bárányt. Ezt a széder (előeste) kezdetekor elrejtették. Az ember el tud képzelni egy misztikust, aki szó szerinti értelemet akarna adni az afikomannak, mint a húsvéti bárány jelképének. Ezt sok zsidó állította, aki elhagyta a nyáját, és azt is megjegyezték, hogy az afikomant titokban és külön sütik. Néhányuk elmagyarázta, hogy a vért nem közvetlenül tették a tésztába, hanem elégették, és a hamuját használták vallásos emlékezőként a Vörös Űsző tisztulásra.

Israel Yuval, egy hívő zsidó, számára minden vallomás, amelyet egy „áttért” tesz „gyanús” és „kétséges”, de ez a régóta fennálló zsidó hagyomány része, hogy hiteltelenítsék a nem zsidó állításokat. Hasonló volt, amikor az izraeli „új történészek” legutóbb megerősítették a palesztin tudóstársaik adatait, de az, hogy ők erősítették meg az 1948-as borzalmakat, nagy hatással volt a nyugatra, mert a nem zsidó kutatást mindig „gyanúsnak” és „kétségesnek” minősítették a zsidók uralta közbeszédben.

A nem rasszistáknak nincs okuk kételkedni a nem zsidók, vagy volt zsidók által tett tanúvallomásokban. Ha pedig az áttérőkkel szembeni kifogás a renegátok önmagukban való visszautasításán alapul, akkor a „Sötétség Délben” (Arthur Koestler) és a „Tisztelet Katalóniának” (George Orwell) szerzőinek, sőt magának Aaranovichnak a tanúságtételét is vissza kell utasítani, mert ők a kommunista meggyőződésüket másra cserélték.

Az áttértek tudták, hogy mit mondanak, és ezt Yuval is megerősíti. Például Norwichban egy áttért elmagyarázta, hogy „a zsidók azt hiszik, hogy emberi vérontás nélkül nem kaphatják vissza az országukat és a szabadságukat”. Ez, Yuval szerint, az askenázi felfogásnak, mely szerint a

Bosszú a megváltáshoz vezető út, pontos értelmezése. „A zsidók ténylegesen hitték, hogy a megváltásuk a keresztények kiirtásától függ”. Abban hittek, hogy az Isten, vagy a Messiás végzi majd el a munkát, de elfogadható-e ez a kifogás alibinek? Én remélem és imádkozom azért, hogy John ölje meg az ellenségemet, Harryt, és valóban, Harryt holtan találják. A várakozásom és imám nem szolgálhat-e inkább az ellenem támasztott gyanú erős okául, semmint alibiként? „Szó se róla! Ő abban bízott, hogy John fogja megtenni, tehát biztos, hogy nem tehetné ő maga.” Ez felidézti Raymond Chandlernek egy halhatatlan sorát.⁸ Az ő magánnyomozója, Marlow, talál egy zsebkendőt a tetthelyen, megfelelő kezdőbetűkkel. A gyanúsított, egy jólnevelt fiatal hölgy, bensőséges kapcsolatban az áldozattal, felháborodva utasítja vissza a gyanút. Marlowe gúnyosam megszólal: „Ezen a zsebkendőn az ön kezdőbetűi vannak, de ez a kendő olcsó, szintetikus szantálfa szagot áraszt, ön pedig nem használna olcsó kölnit. Emellett ön nem tartja a zsebkendőjét egy férfi párnája alatt. Tehát ennek semmi köze önhöz! - Nem nagyon mesterkélte?”

IV.

A véráldozat legutóbbi, nyilvános megvitatása 100 évvel ezelőtt történt. 1911-ben Kijevben (ma Ukrajna fővárosa, akkor az Orosz Birodalom egy jelentős városa). Andrejt, egy egyházi iskola 12 éves tanulóját kegyetlenül és szokatlan módon gyilkolták meg. 47 seb volt a testén, a vérért elfolyatták, a száját pedig betömtek. Úgy látszott, hogy a gyilkosságnak rituális jellege volt, mint a torzó fiú esetében napjaink Angliájában. Tehetett egy sátánista, egy fanatikus, vagy más megszállott személy. Lehet egy ilyen személy zsidó származású? - Igen. Mozgathatta a gyilkost a zsidó hit valamilyen sajátos félreértelmezése? Láttuk, hogy a válasz igen. Ennek ellenére 400 rabbi írt egy levelet a hatóságoknak, tagadva magát a lehetőségét is egy ilyen gonosztevőnek. Egy tömeghisztériás roham kettéosztotta Oroszországot a rituális gyilkosságban hívőkre és nem hívőkre. A liberális média elfogadta a filozemita tételt: A zsidók nem ölhetnek! Különösen nem rituálisan. A cár bölcsen megkérdezte, miképp lehet valaki annyira biztos, mint a 400 rabbi. Ő a legfontosabb pontra tapintott rá.

Nincsen olyan bűntény, amelyre az oroszok, az angolok, az amerikaiak, a franciák vagy kínaiak, vagy a változatosság kedvéért a keresztények, moszlimok vagy buddhisták azt mondanák, hogy nemzettársaik, vagy hittestvéreik azt képtelenek volnának elkövetni. Tudjuk, hogy az emberi lények képesek a legnagyobb erényekre és a legalávalóbb bűnökre. Az emberáldozat minden népnél ismert volt, még a görögöknél (Iphigenia) és a hébereknél (Jephtah) is. Ennek ellenére a zsidók, akiknek a vallása magában foglalja a népirtás vallási kötelezettségét (Amalek), a keresztények átkozásának a vallási kötelezettségét, akik ténylegesen végeztek rituális gyermekáldozatokat (noha a sajátjukét), képesek voltak kezeskedni izraelita társukért: zsidók nem tehetik meg ezt.

A törzsi összetartásnak ez a rendkívüli foka a zsidókat egy külön kategóriává tette. Nem nemzetté, nem vallássá, hanem egy kölcsönös védelmi társulássá.

„Ez az egész zsidó nép elleni vád”- írták a rabbik. Ez hazugság volt: csak egyetlen embert vádoltak, majd később ártatlanak találták. De a fellépésük taktikailag hasznos volt: a zsidók tömegeit mozgósította New Yorktól Moszkváig Beyliss védelmére. Oroszországban, Európában és Amerikában a liberális közvélemény támogatta őket. Egyetlen figyelemre méltó ember, Vaszilij Roszanov⁹ - egy nagyszerű magányos farkas, író és vallási gondolkodó, egyszer már elfeledve, de manapság újra elég népszerű a szovjet utáni Oroszországban - volt meggyőződve arról, hogy Andrejt a zsidók ölték meg, bár nem feltétlenül Beyliss. (Az orosz értelmiség kiközösítette őt.) Őt, a korábbi szélsőséges filozemitát (azt tervezte, hogy áttér a zsidó hitre) rettenetesen érintette a fiatal Andrej szörnyű sorsa, és indulatba hozta, hogy Beyliss egyik védőjét sem érdekelte a kegyetlenül meggyilkolt gyerek. Írt egy érdekes emlékiratot¹⁰, amelyben megkísérelte bebizonyítani, hogy a zsidók ténylegesen végeztek emberáldozatot. Tapogatózott a Cabbalában, lerajzolta Andrej sebeit, egy csomó vérrel foglalkozó verset idézett az Ótestamentumból, a Talmudból és még az Újtestamentumból is. A következtetései között utalt arra a zsidó szokásra, hogy a körülmetélt tagból szopják a vért és a kegyetlen zsidó (állat)vágási szokásokra (amelyeket most néhány európai országban betiltottak). Az ő legérdekesebb meglátása

nagyon meglepő volt még egy olyan tévelygő keresztény esetében is, mint ő volt: arra a következtésre jutott, hogy a régi, bibliai judaizmus, a kereszténység előfutára, ismerte és gyakorolta az emberáldozatot. Egyébként, érvelt, Krisztus nem ajánlotta volna fel magát, mint a legmagasabb szintű áldozatot. Roszanov Izaiás 53-ban (átszúrták a vétkeinkért, stb.) nem Krisztus szenvedésének a megjövendölését látta, hanem igazi emberáldozat leírását a jeruzsálemi templomban. Az imádás Jahve jeruzsálemi templomában valóban nagyon véres volt és a Mishna vérpatakokról beszél, amelyek az oltár alól folytak ki. A próféták elítélték ezt és a templom emiatt élő anakronizmussá vált a lerombolása idejére. Valószínűleg emiatt nem építették újjá, de Roszanov meglátásának, akár igaz, akár nem, nincs közvetlen jelentősége a 20. századi emberáldozatokkal kapcsolatban.

Ne legyenek kétségeink: az ember nagyon sok idézetet talál a Bibliában, a Talmudban és később a kaballisztikus könyvekben az emberáldozat alátámasztására. Dahl, egy gyilkosságokkal foglalkozó rövid tanulmány 19. századi dán szerzője utal a 23:24-es szakaszokra („issza az áldozatainak a vérét”) és sok más versre. Ma már jobban fel vagyunk szerelve az ilyen vizsgálatokra, mint a norwich-i William és a kijevei Andrej kortársai, mivel jobb szövegeink vannak. Például 1913-ban a szakértők még nem tudtak volna ilyen idézetet találni a Talmudban¹¹: „Jó egy goyt még Yom Kippurkor is leszúrni, ha szombati napra esik is. Miért „szúrni” „levágás” helyett? Mert levágáskor áldást kell mondani, leszúrni meg áldás nélkül is lehet.” Ma nekünk ez nyomtatásban van, új kiadásban, amelyet Izraelben adtak ki. Szokás úgy tekinteni ezeket az idézeteket, mint a talmudista bölcsék túlhajtott gyűlöletének a jelét az egyszerű emberek irányába. De megjelenhet egy misztikus, egy fekete mágus, aki úgy tekintheti, mint egy útmutatást a yom kippur-i áldozatra, a kapparoth-ra.

Azonban ez nem bizonyítja, hogy számos ilyen eset volt, vagy, hogy széles körben elterjedt. Sőt, a tudósok, akik tanulmányozták a jelenséget és eljutottak oda, hogy tényként elfogadták, arra a következtetésre jutottak, hogy az ilyen esetek ritkák voltak és ismeretlenek maradtak a zsidók nagy tömegei számára.

Roszanovnak ugyanúgy nem volt igaza, mint a rabbiknak sem. Nem volt a dolguk, hogy a priori tagadják egy zsidó által végrehajtott bűnnek a lehetőségét. Nem volt igazuk, amikor azt mondták, hogy „minden zsidó” ellen szól a vád. De Roszanov sem lehetett volna ugyanolyan bizonyos, mint ők voltak. Neki sem kellett volna a véráldozatot a judaizmus sarokkövévé tenni. Azonban, amikor látta az egyesült filozemita arcvonalat, engedte, hogy harcos természete felül kerekedjék a jobbik énjén. **Mi visszautasítjuk a magatartását, mert nem becsületes és elfogult.** Tény, hogy az emberáldozatot és a vérrel való engesztelést ismerik a keresztények és a zsidók is, emiatt Andrej rituális meggyilkolását zsidó és nem zsidó háttérű ember is végezhetné. Roszanov könyve legfeljebb meggyőzhetett volna egy zsidó misztikust, hogy megpróbálkozzék a rituális gyilkossággal és a véráldozattal.

De a zsidók úgy fogták fel az esetet, mint egy **valamennyi** zsidó elleni ügyet. A Beylisst védő csapat megpróbálta megvédeni az ügy legfontosabb tanúinak az egyikét, Vera Cseberjakot. Egy ügyvéd, aki beismerte, hogy az ő kezdeményezésére kétséges körülmények között találkozott vele, nagy megvesztegetési pénzt ajánlott föl neki. A gyermekeit „ismeretlen személyek” megölték. 1919-ben, a bolsevik győzelem után a kijevei Cseka zsidó komisszárjai letartóztatták, és durván bántalmazták. Ő visszautasította, hogy visszavonja az állításait, ragaszkodott ahhoz, hogy igazat beszélt, és egy 40 perces tárgyalás után kivégezték.¹²

Ugyanazon évben a Szovjet Nevelési Minisztérium összehívott egy bizottságot, hogy derítsék ki a végleges igazságot a véráldozatok körül. Négy zsidóból és négy keresztényből állt. Simon Dubnov, egy zsidó történész, aki benne volt a bizottságban, azt írta az emlékirataiban: „az orosz tagok nem zárták ki annak a lehetőségét, hogy létezhet egy titkos zsidó szekta, amely végez rituális erőszakot. A zsidó tagok biztosak voltak abban, hogy ez egyáltalán nem fordulhat elő”.

Alexander Etkind, kortársunk, egy orosz zsidó vallástudós és az orosz szektákról szóló mértékadó könyvnek az egyik szerzője írta az áttekintésében¹³: „Ma már nyíltabbak lehetünk. Én nem tartom lehetetlennek, hogy a zsidók között volt egy kegyetlen és titkos szekta. Tanulmányoztam az orosz szektákat, jó néhányat jellemezhetünk úgy, hogy véres, romlott és vérengző. Én nem tudok hasonló zsidó szektákról, de nem tudom a priori kizárni a létezésüket.

Látható, hogy az érzéseim közelebb állnak a bizottság orosz tagjainak az érzéseikhez, mint a zsidókéhoz.” A vérvád tanulmányok hosszú történetében ez volt a valaha is leírt legbölcsebb mondat. Alexander Etkindnek igaza volt, David Aaranovichnak nem. Egy jól ismert zsidó kabalista és misztikus, Yitzhak Ginzburg, egy izraeli Yeshiva-nak, az Od Yosef Hainak a vezetője lényegében megerősítette ezt, amikor a közelmúltban egy amerikai újságnak mondta, hogy „egy zsidónak joga van ahhoz, hogy kivegye egy goy máját, ha szüksége van rá, mert egy zsidó élete értékesebb, mint egy goyé, de hasonlóan egy goy élete is értékesebb, mint egy állaté”. Az efféle emberek nem fognak különbséget látni ember- és állatáldozat között.

V.

A rituális gyilkosság kérdése megosztja az emberiséget, de a megosztás nem a zsidók és a nem zsidók között van: az egyik oldalon vannak a filozsemiták, zsidók és nem zsidók, akik a priori kizárják egy zsidó bűn lehetőségét. Ha ők találnak egy holttestet és mellette egy zsidót késsel a kezében, ők kiabálni kezdenének: „Csak nehogy már egy újabb vérvádat!” Másik oldalon állnak a józan emberek, zsidók és nem zsidók, akik készek arra, hogy minden eset körülményeit előítéllettől mentesen megvizsgálják, ahogy Alexander Etkind javasolta. Egy filozsemita a priori a lehetőségét is kizárja, hogy egy kegyetlen, vagy rituális gyilkosságot zsidó kövessen el. Ő a legjobb esetben naiv rasszista. Aaranovich úr semmit sem tud a damaszkuszi esetről. A gyilkosság 1840-ben történt, nagyon régen. Ő csak felteszi, hogy egy zsidó nem lehet bűnös, és pont. A damaszkuszi gyanúsítottakat megkínozták, ezért a vallomásuk nem érvényes, írja Aaranovich. A kínvallatás gonoszság, de Izraelben a „terrorista bűnök” gyanúsítottjait változatlanul kínvallatják. Az Amnesty International és egyéb Emberi Jogokat Figyelő testületek szerint palesztinok tízezreit, köztük gyerekeket kínoztak a Shabak celláiban. Ennek ellenére Aaranovich még sosem kételkedett a kínvallatással megszerzett izraeli következtetésekben. A gyilkosság áldozata egy pap volt, ami arra indítja Aaranovichot, hogy az esetet „antiszemita vérvádként” sorolja be. De papokat, apácákat és szerzeteseket öltek a zsidók. Százakat mészároltak le Antiochiában 610-ben és Jeruzsálemben 614-ben. Szerzeteseket és papokat ma is ölnek Izraelben. Például néhány éve egy telepés, Asher Rabo, több szerzetest megölt fejszével és a vérüket a falra loccsantotta. A Jákob völgyi kolostor egy szerzetese lefogta őt, egy izraeli bíróság pedig elmebetegnek találta. Később két orosz apácát gyilkoltak meg fejszével a Keresztelő Szent János kolostorban. Az izraeli bíróságok gyakorlatilag mindenkit, aki papokat gyilkol, megszensteleníti a templomokat és mecseteket, elmebetegnek talál, pedig volt rendszer az elmebajukban.

Aaranovich úgy mutatja be a damaszkuszi esetet, mint egy „minden zsidó elleni vádat”. Pedig csak egyetlen személyt vádoltak a gyilkossággal. Ugyanakkor Farhinak, egy damaszkuszi zsidónak „több pénze volt, mint a Bank of England-nak” (írta egy angol utazó) és igazgatta a St Jean d’Acre kincstárát. Ha **egyetlen** zsidó elleni vád **minden** zsidó ellen van, akkor nincs mód arra, hogy kis hibákat kis intézkedésekkel javítsanak. Valóban, az Aaranovich fajta filozsemiták hihetetlen csapásokat hoztak az emberiségre és a zsidókra. Ők a priori kizárták Dreyfus kapitánynak vagy Beylissnek a lehetséges bűnösségét. Ahelyett, hogy félre álltak volna, engedve a bíróságot, hogy rendesen dolgozzék, tömeghisztériát keltettek Franciaországban és Oroszországban, amivel elérték a felmentést, de ugyanakkor aláásták az emberek hitét az igazságszolgáltatási rendszerben. A Dreyfus és Beyliss ítélet után a zsidók a törvény fölé kerültek. Ez okozta a 30-as évek visszaesését, napjaink még nagyobb visszaesését és valószínű, hogy ez holnap is okoz egy legeslegnagyobb visszaesést.

Egy jobb világban a dreyfusistákat és a beylissistákat elítélték volna a bíróság megvetése miatt, mert a ki nem mondott tételük az volt, hogy „nem zsidók nem ítélezhetnek egy zsidó felett”. Az embernek nem kell hinnie, vagy nem hinnie a rituális gyilkosságokban. Az ember képessége bűnök elkövetésére jól ismert, és lehetnek olyan szörnyetegek, mint dr. Hannibal Lector a „Bárányok Csendjében”. Némelyiküket a Szent Biblia sajátos értelmezése mozgatja. Napjainkban egy szuperhatalom elnöke küldte elrettentő csapatait, hogy támadjanak meg egy kis és gyenge országot és emberek, asszonyok és gyermekek ezreit ölte meg, mert azt hitte, hogy azt

Isten akarta. (Igen, ez az isten a Mammon volt, ahogy a szellemes lengyel filozófus¹⁴ megjegyezte.) Jobban tette volna, ha csecsemőknek a vérét szívogatta volna szép nyugodtan. Napjaink zsidói ritkán tudják, hogy róluk azt gondolják, hogy matzo-t esznek a Kivonuláskor, az afikoman-ról nem is beszélve. Ők szerencsére nem ismerik a középkori zsidóság aggasztó örökségét. Azonban néhány dolog fennmaradt abból a korból.

Ennek az esszének a megírása akkor jutott az eszembe, amikor figyeltem a lemészárolt Palesztin gyerekek számának a napi növekedését. A második Intidáda 2000. szeptember 29-ei kezdete óta 2237 palesztin vesztette el az életét. Ez az összesített szám 430 megölt gyermeket is magába foglal. 228 gyermek volt 15 év alatti, 202 további 15 és 17 között. Ez több mint az összes gyerek, akiknek a meggyilkolásával a zsidókat vádolták a norwichi William óta.

Miért kell a régi vádakon elmélkedni, amikor itt van a legfrissebb és vitathatatlan büntény? Azért, mert az új gyilkosok élvezik a hagyományos palástolást. A palástolás rendszerét nem tegnap hozták létre, azt a középkorból örökölték, amikor a zsidó közösségeken az *omerta* hűség törvénye uralkodott. Egy bűnözőről nem tételezzük fel, hogy bűnöző társát valaha is föladjja az igazságszolgáltatásnak. Ez a szemlélet része volt a zsidó közösség belső életének. Még egy elítélő címkét is alkottak: a „mószér” (besúgó), aki tájékoztatja a nem zsidó hatóságokat a zsidók által a nem zsidók ellen állandósított büntényekről. Egy ilyen „mószér” egy „ben mavet”: megölhető és megölendő bármely zsidó által 5, előnyben részesítve a Purimot és a Kivonulást, de a Yom Kippur is megfelelő nap. Például egy zsidónak, aki tudott egy rituális gyilkosságokat elkövető, őrző fanatikusról, halálbüntetés terhe mellett volt megtiltva, hogy a nem zsidó hatóságokat tájékoztassa a büntényről. Ez a középkori magatartás még mindig bennünk van, mivel új életre kelt a zsidók a priori ártatlanságának a filozemita elvében. Más szavakkal, egy filozemita, aki nem fogadja el egy zsidó által elkövetett bünténynek magát a lehetőségét, az potenciális bűnrészes gyilkosságban. Nézzünk csak újra bele a The Observer cikkébe? Miért nem okoz semmiféle indulatkitörést? Azt jelenti ez, hogy mi nem hasonlíthatjuk össze a zsidókat és a schwarz-okat (német: feketéket)? Vagy azt jelenti, hogy a feketéknek nincs semmiféle beteges és züllött igényük arra, hogy kiálljanak minden fekete mellett, tekintet nélkül a büntettük súlyára?

Most már eljött az ideje, hogy felfedjük a vádaskodások mögötti valódi büntényt, mert ez a bűn még mindig bennünk van. Zsidók százai tudtak az Abba Kovner vezette „Bosszúállók” sátáni tervéről, hogy megmérgezzék ártatlan német civilek millióit – de egyetlen egy sem jelentette a dolgot a rendőrségnek, arról nem is beszélve, hogy megkísérelte volna megakadályozni. Egy kis jegyzetben épp a minap fejezte ki a német zsidó közösség vezetője a „legszívélyesebb támogatását” a visszataszító Michael Friedmannak, annak az embernek, aki a Haaretz Benny Ziperének a szavai szerint „az az ember, aki a zsidóságot hasznot hajtó eszközzé alakította” (*csak nem „megélhető zsidó”?*), és akit kokain szíváson értek ukrán kurvák társaságában. Ez a belső, bűnöző jellegű összetartás, amely kiáll Mark Rich mellett, Michael Friedman mellett, amely menedéket nyújt minden gonosztevőnek, ha az véletlenül zsidó, vagy jó a zsidók számára. **Ez a vérvád mögött rejlő igazi bűn**, mert ez okozta palesztin gyerekek százainak a meggyilkolását a filozemiták csendes helyeslése mellett.

VI.

Meglepő talán, de a zsidók azért nyújtanak menedéket a bűnözőknek, mert a világképük teljesen különbözik a keresztényekétől. A kereszténység és a judaizmus közti szakadék nem az áldozatok tisztázatlan terén található. A zsidók a közösségi megváltásban, bűnösségben és ártatlanságban hisznek, a keresztények az egyéni megváltásban, bűnösségben és ártatlanságban. Ez az oka annak, hogy egy keresztény által elkövetett bűn semmi következménnyel nem jár a többi keresztényre. A keresztény - Krisztus megtestesülésének, halálának és feltámadásának az érdeme által, valamint a saját megkeresztelkedése és szentségekben való részesülése által - mentes a büntől. De a keresztények szemében a zsidóknak sincsenek közösségi bűneik. Egy zsidó szerint egy beismert zsidó bűn minden zsidót bűnössé tesz. Ez az oka annak, hogy a zsidók szemében minden keresztény (vagy minden német, minden palesztin, stb.) bűnös minden sérelemben, amit bármelyikük okozott. Ez az oka annak, hogy a nem-zsidók mindig bűnösök a

zsidók szemében. Az amerikaiak bűnösök, mert apáik 1930-ban nem ölelték a keblükre az összes zsidót. A keresztények bűnösök, mert az őseik nem szerették, ha átkozták őket és esetenként nem voltak finomak az átkozódókkal. Németek és palesztinok, oroszok és franciák – mindenki bűnös a zsidókkal szemben a zsidók szemében.

A közösségi felelősségnek a zsidó eszméje a kereszténységbe is begyűrízik napjainkban. A németeket megszállta a bűntudatuk, és önkínzó istenítésben beveszik Goldhagen hányadékát. A katolikus egyház bocsánatot kért a zsidóktól. Nagyon helyes, ha egy bűnös bocsánatot kér a sértett személytől. Azonban a kollektív bűnösség zsidó paradigmájának (felfogásának) az elfogadása az ítéletalkotás melléfogása, továbbá egy teológiai tévedés. Mi mentesek vagyunk a bűntől. Még a zsidók is, a mai zsidók is, mentesek minden bűntől, amit az őseik elkövettek. **Még akkor is, ha a középkori zsidók menedéket adtak gyilkos, gyermekölő szektáknak, a mi kortársaink mentesek ettől a bűntől.**

Most, amikor arról beszélünk, hogy a vérvád arra szolgál, hogy bűntudatot keltsen a mai európaiakban, az embernek el kell ismernie, hogy a keresztények csodálatosak voltak az én őseimnek ehhez a gyűlölködő bandájához: mindig készek voltak arra, hogy egyenlőként fogadják őket, mint szeretett testvéreket. Gondoljunk csak végig: a zsidók naponta imádkoztak azért, hogy a keresztények dögöljenek meg, de ugyanakkor a keresztények azt akarták, hogy a zsidók csatlakozzanak hozzájuk és részesüljenek a megváltásban. Az egyház nagylelkűsége csodálatra méltó volt – még azok a zsidók is, akik kegyetlen gyilkosságokat követtek el, megmenthették magukat a keresztség által.

Én erre gondolok, amikor Goldhagen támadásait olvasom az Egyház ellen az ő „antiszemitizmusa” miatt, ami a „holokauszthoz vezetett”. A hála nem erős oldala a zsidó erkölcsi értékeknek. 1916-ban Weitzman az angoloknak a zsidók örök háláját ígérte, azok pedig elküldték a katonáikat Gazaba, Beershehába, Jeruzsálembe és Megiddóba a zsidó nemzeti otthon érdekében. De 1940-re az örökkévalóság véget ért, és a zsidók elkezdtek vadászni és gyilkolni az angol katonákat. Hála helyett ők Sztálint Hitlerhez hasonlították, orosz pogromokról szónokoltak és szankciók bevetését követelték (sikerrel) Oroszország ellen. A libanoni maronita keresztények szövetségre léptek Izraellel, csak azért, hogy a visszavonuláskor elejtsék őket, mint egy forró téglát. De az Egyház elleni hálátlanság volt a legszélsőségesebb eset. A keresztények úgy érezték a zsidókat, hogy ők egy ördög által megszállott nép. És valóban, ők a gyűlölet által megszállt nép voltak. Ez nem faji, hanem ideológiai és teológiai csoport volt, és ha feladnák gyűlölködő elveiket, a zsidók csatlakozhatnának az emberiséghez. A zsidókat úgy kezelték, mint a modern társadalmak a neonácikat: visszataszító és gyűlöletes teremtmények, akiket karnyújtásnyira kell tartani, de akiknek teljesen meg kell bocsátani, ha belátják a hibáikat. Sok zsidót befogadott az Egyház. Sokan szentek lettek, mint szt. Teréz. Mások püspökök és nemesek lettek, sokan tanárok és tudósok. **De a legfontosabb dolog, amit az Egyháztól kaptak, az a felszabadítás volt a gyűlölködés szelleme alól. Ők megszabadultak a kétségtől, hogy az emberek szeretik-e őket és ők viszontszerették őket – nem csak a választottakat, hanem mindenkit.**

VII.

Ezek után ajánlhatjuk a „vérvádnak” egy más és sokkal fontosabb értelmezését. A premodern ember „jungista” volt: mítoszra volt szüksége, hogy kifejezze a gondolatait. A középkori zsidók voltak a kapitalizmus és globalizmus szálláscsinálói, azaz azoknak a fejleményeknek, amelyek veszélyesek voltak a gyermekek és a hétköznapi emberek jövője számára. Uzsorások voltak, az uzsorások pedig „szívják az adósaik vérért” még a mai alkalmazásban is. Így a véráldozat vádja egy hatásos madárijesztő volt, egy jelképes figyelmeztetés, hogy tartsd távol magad az uzsorástól és a kibontakozó kapitalizmustól.

Ma is használunk jelképes madárijesztőket. A kormány mondhatja, hogy „ne fogyassz marihuánát, mert kemény befektetéseink vannak borba és égetett szeszebe, továbbá azt akarjuk, hogy vásárlással lazíts, ne pedig a füstölő edény mellett”. De ők a heroin függés képeivel

ijesztgetik az embereket: nyomorgó családok, egészségi kockázatok és társadalmi következmények. A marihuana nem heroin, de ijesztgetés nélkül az emberek nem méltányolják a figyelmeztetést, gondolják az ügybuzgók.

A modern időköt megelőzően a szegény emberek nem ismerték Marx eszméit és a mítosz nyelvét használták. Ugyanis a rituális gyilkosságok minden áldozata a dolgozó osztályhoz tartozott, és a zsidó rituális gyilkosságokban való hit azok között a szegények között volt elterjedve, akiknek elsőként kellett szenvedniök a kapitalizmus eljövetelkor. A dolog másik oldala, hogy a királyság és a felső osztályok támogatták a zsidókat, és büntették azokat, akik a rituális gyilkosságok miatt panaszkodtak. Néhány országban a panaszosokat halállal büntették, Oroszországban a cár egy 1817-es rendelkezésben még a rituális gyilkosság lehetőségének a felvetését is megtiltotta.¹⁸ Mert az uralkodó osztályok nem félték a kapitalizmustól és az uzsorától.

Azonban ez a figyelmeztető rendszer csak addig működött, amíg a keresztények a vallási türelem korában be nem hódoltak az uzsora kísértésének és a „vérszívás” nem kizárólagos zsidó foglalkozássá vált. Mme Bovaryt, Flaubertnek ez az elbűvölő és túlságosan is emberi alakját egy francia uzsorás tette tönkre, aki úgy csalta a csapdájába, hogy azzal nyugtatgatta őt, hogy „én nem vagyok zsidó”. A régi, óvatosságra intő mítoszt akkor függesztették fel, mert már nem volt érvényes. A világ civilizált lett, egész közösségek és országok adósodtak el, a polgárok pedig a jelzálog törlesztések és vásárlási hitelek csapdájába estek. A kapitalizmus győzelmével és a globalizmus terjedésével a mindennapi gyermekek számára annak az esélye, hogy felnőjenek, hogy kielégítő munkát találjanak, hogy az otthonukban és a közösségükben békében éljenek, zuhanó repülésbe kezdett. A mi gyermekeinkre leselkedő veszély nem a társadalom peremén élő zsidó, hanem magának a társadalomnak a szerkezete, ami egy egészen más óvatosságra intő mítoszt igényel.

HOME